

ARDAMICA ZORÁN

Napfoltos

S. D. holdsávjai mentén

Vakító fénycsóvák – kiköp az ébredő föld szája,
a gázpedál beakad – napfoltta olvadnak össze.
Már és még. Párhuzamosan futó embercsóvák.

Lenyelem a sofőr álmát és felrajzolom
az aszfalra féknyomnyi emlékeit.
Utam göngyölegét előregurítom, magával
ragad e síkságon. Sebesség kidobva.

Hold. Egész nap követ, nem bírok ránézni.
Mert talán elkezdődhet... Szememről
áttetsző kendőm elhajítom. Végre dél.

lihegve követnek

hársfák neszező feketéje
gesztenyék hangtalan sárgája alatt sosem
nyugszik majd őrült szerelem

szavakkal nő a gyász
szavakkal enyhül a nő
egyenesedő igaz – morc emlékpatak

munkára agyamban a tébolyt
se blues se lórinca se kölcsönkapott
jelentések nem fogják

kékbe

vezetnek összefont pillanatok
folyosók visszhangjában
elintézetlen dolgaim lihegve követnek

